

ποταμό λιμνάζουσιν εις ἔλη, ἢ ὅσα ἔλη λιμνάζονται, ἢ ἐπὶ θαλάσσης ἀπικρούονται, ἢ τὸ πνεῦμα ἀφαισιν ἀδρούσθων, ἢ τοῖς τοιούτοις γίνεται πύτος· αἶνον δὲ, ὅτι αἱ κοιλίαι τῆς γῆς γίνονται. οὕτως οὐκ κλυζόμενον τὸ ὕδωρ, διὰ τὸ ἐνεῖναι ῥέυμα ἐν τῇ τοιαύτῃ λιμνασίᾳ, ἀποθῆται τὸν ἀέρος διὰ σπυρὶ εἰς ὑρύτεραν κοιλίαν· ὅς ἐστι εἰς ἀμφορέα κενὸν χεῖρ τὸ σόμιον ποιεῖ ἄφρον, μυκίησται ὅμοιον γίνεται. καὶ γὰρ ἡ μύκησις διὰ τῆς γίνεται τὸ γῆμα τῆς βοσῆς. πολλὰς δὲ καὶ ἀτόπους φωνὰς ποιοῦσι τὰ γῆματα τῆς κοιλίων, ἀνάμματα ὄντα ἐπὶ καὶ ἀμφορέας τὸν πύσσακα εἰσὶν ἀφελῶν, διὰ τῆς τῶν ὑδρῶν πρὸς ἔλκων ἔσω καὶ ἔξω, εἰ πρὸς διὰ τῆς καταδήματος, ἄφρον ποιεῖ, ὡς φθύγει τὰ θηρία, ὅταν οἱ ὀππορφύλακες κατασκευάσωσιν αὐτό.

3. Διὰ τί ὁ αἶρ οὐκ ὑγρὸς, ἀπόδημος τῆς ὕδατος; γὰρ ἡ ἀλλαν οὐδὲν ὄ, πὺ οὐκ ὑγρὸν, αἰ ἀψεται. ἢ διότι τὸ ἔχρατον αὐτῆς ἄμια, τὸ δὲ ὀπίπεδον ἐκτέρου οὐκ ἔτερον; τὰ μὲν οὐκ ἄλλα, βαρύτερα· ὁ δὲ αἶρ, οὐ ῥάπτει, κατωτέρω τῆς ἔχρατου. ἀπεται μὲν [οὐκ] ὅτι οὐδὲν μεταξὺ οὐ βρέχεται, δὲ, ὅτι αἰ ἀνωθεν τῆς ὕδατος. 4. Διὰ τί μέσων νυκτῶν καὶ μεσημβρίας μέλισσαι οὐδὲν γίνονται; διότι ἡ νύσμία, ὅταν ἀέρος εἰσῆσι ἐστὶ καὶ μέλισσαι, ὅταν κρατῆ ἢ κρατῆται μεχόμενος, κινεῖται. κρατῆ μὲν οὐκ μέλισσαι μέσων νυκτῶν, κρατῆται δὲ μεσημβρίας. τότε μὲν γὰρ ὁ ἥλιος πῶρρωτάτω, τότε δὲ ἐγγυτάτω γίνεται. ἔπ ἀρχεται τῆς πνύμεται, ἢ πρὸς ἔσω, ἢ πρὸς ὀπισθεν. λήγῃ δὲ τὸ μὲν ἔωθεν, ὅταν κρατῆ τὸ δὲ ὀπίσθεν μὲν, ὅταν παύσεται κρατῆ. συμβαίνει οὐκ, τὰ μὲν, μεσημβρίας παύεται· τὰ δὲ, μέσων νυκτῶν. 5. Διὰ τί ὑποφωσκουσιν ἔω, καὶ ἠδὴ πρὸς, μᾶλλον ὅτι ψύχος, ἢ τῆς νυκτός, ἐγγυτέρω ὄντος τῆς ἡλίου ἡμῶν; ἢ ὅτι πρὸς ἡμέραν ὁ ἥλιος καὶ πύχην πύπει; ταῦτα δὲ ὅτι ψύχος. ὡσπερ οὐκ ἐκείνου τῆς παντὸς τοῦ ὑγρῶ ψύχος, γίνεται κατὰ μῆκος. 6. Διὰ τί ἐν τῇ πόντῳ καὶ ψύχην μέλισσαι καὶ πνίγη; ἢ διὰ τὴν παχύτητα τῆς ἀέρος; τὸ μὲν [γὰρ] χειμῶνος, οὐ δυνάται διαθερμάνεσθαι. τὸ δὲ θέρος, ὅταν θερμανθῆ, καίει, διὰ τὴν παχύτητα. ἢ δὲ αὐτῆ ἀπία, καὶ διότι τὰ ἐλασθῆ τῆ μὲν χειμῶν, ψύχος· τῆ δὲ θέρος, θερμῆ. ἢ διὰ τὴν τῆς ἡλίου φορῆς; τὸ μὲν γὰρ χειμῶν, πῶρρω γίνεται. τῆ δὲ θέρος, ἐγγύς.

A fluuij in paludes se fundunt, aut paludes restagnant, & vel à mari offensæ retorquentur, vel flatum vniuersum emittunt, tum fremitus ille excitatur. Causa verò, quòd terræ cauernæ infodiuntur, in quas aqua interruptens, quoniam fluctus in eiusmodi refundatione mouetur, aerem per angustias, ceu si quis in amphoram inanem strepitum per osculum mouerit, mugimento similis sònus exultabit: mugitus etenim bobus per id ipsum figuræ genus profertur. Multas autem, mirâsq; voces informare figuræ cauernarum variaz possunt: nam & amphoræ fundum si quis detracto operculo vicissim modò intus attrahens, modò extra depellens perterat, sonum per intercapedinem tam ingenuum reddet, vt belluæ percimescant, & fugiant, quod pomariorum custodes emoliri consueuere. 3. Cur aer, cùm aquam tangit, non humefcit: nihil enim de ceteris est, quod si tetigerit, humidum non reddatur. An ita eorum extima coeunt vt simul sine vllo interstitio sint, nec plano diuerso distinguantur. Igitur cætera quoniam grauiora sunt, subsidunt, itaq; humorem sibi admittunt. Aer vt leuior nihil inferiori vergit, quàm extremū limitet. Tangit ergo, quia nihil interiori: remanet expers humoris, quia semper super aquâ extat.

C. 4. Cur nocte media, & meridie maximè cælum solet tranquillari? An quia ventri tranquillitas aeris statio, & requies est, qui tum constare maximè assolet, cum aut vincit, aut vincitur: etenim quâdiu pugnat, mouetur, atq; inquietatur. Vincit autè maximè nocte dimidiata, vincitur meridie: vt enim medio noctis Sol remotissimus, sic meridie proximus est. Ad hæc, flatus vel ortu Solis, vel obitu incipit: cessat, qui ortu cæperit, cùm victus est: qui vespere, cùm parata victoria desinit. Itaq; fit vt alij meridie, alij noctis medio cessent.

5. Cur prima luce, & iam manè frigus sit amplius, quàm nocte, cùm Sol à nobis propius absit? An quoniã cùm dies instat, ros cadit, atq; pruina, quæ frigida sunt: ergo insperis locis omnibus frigidò humore, merito acrius refrigeratur. 6. Cur in Ponto intensius & æstus, & frigora fiant? An aer regionis illius sua crassitudine nec hyeme tepescere, nec æstate refrigerari potest. An propter varium Solis cursum: recedit enim per hyemem, accedit per æstatem. 7. Cur noctu potius, quàm interdiu,

3. Διὰ τί τῆς νυκτός ἀψία μᾶλλον